kaudu ollid lilledega kennaste ehhitud. Wäljas paistis iggal pool Jummala au ja heldus; agga se köik ei römustanud maearahwast mitte. Issegi perrenaene, kes muidu ikka löbbus könnedest ja lahke näust olli, istus tänna norkus ja kurwanäuline laua jures, ja töusis ka wimaks üllesse, ilma et ta middagi olleks sönud, pühkis pissaraid silmist ja ruttas uksest wälja minnema. Ja se näitas ka töe polest, nagu olleks köik ön siit maeast lahkunud. Aeg olli kallis, teenistust ei olnud, ja maksud ei wähhenenud. Maeapiddamine läks aasta aastalt nenda rippakile, et polnud wimaks muud lota, kui kibbedat waesust ja willetsust. Se olli perremeest, kes muidu tubli töteggia ja wisakas maeapiddaja olli, kurwaks ja arraks teinud, et parrema ellujärje lotus aegamisi temma käest löppes, ja et ta omma murrede al ütles: „Parrem olleks surra, kui ellada.“ Siin ei aitnud ka naese kinnitamine, kes muidu ikka möistlik ja omma uskus kindel olli, Jummala abbi peale lootma. Mees jäi agga ikka ennam wait ja omma ette murresse. — Luggia mötleb: egga se polnud siis immeks panna, et ka naene ta körwas omma julgust ja lotust Issanda abbi peale ärrakautas! Ei mitte, armas luggia, waid naese kurwastusega olli

hopis teine luggu, mis meie warsi siin kuulda same. Kui mees näggi, et ta naenegi jubba kurwaks olli jämud ja pealegi äkkitselt laua jurest ärra ruttas, hakkas ta temma pärrast kartma, läks ta järrele ja wöttis ta käest kinni öeldes: „Ma ei lasse sind enne minna, kui sa mulle ütled, mis kurwastus tänna so süddant waewab.“ Naene seisis wähhe aega waggusi, wimaks öhkas ta raskeste ja ütles: „Oh armas mees! mo kurbtus on wägga suur; ma näggin tänna öse unnes, et meie armas Jummal olli ärrasurnud, ja pühhad inglid ollid temma mattukselised; sesamma koormab minnu süddant rängaste.“ „Oh, sinna nödra ussuline“ ütles mees, „kas sa siis sedda pead töe asjaks, eks sul nigi paljo weel olle tundmist, et meie Jummal iggawene on, ja ei wöi ärrasurra?“ Naese näggu löi röömsaks ja lahkeks, mehhe käed omma peusse piggistades ütles ta römuga: „Wöi meie Jummal ellab weel?“ Noh, muidugi, kostis mees, kes sellepärrast wöib kahhewahhel olla? Naene hakkas mehhe ümber kaela kimi ja temma silmad ollid lahked, et lotus ja rahhu Jummala armu peale sealt wäljapaistsid, ja ta ütles: „Kui luggu nenda on, miks meie siis, armas mees, ei loda temma peale omma